

Gündeme Diğer Bir Bakış

İçeriği Yazan: [Miraç ÇEVEN](#) [1] Zaman: Cts, 05/04/2008 - 06:00

Yazar: Miraç ÇEVEN

Cumhuriyet tarihinin en karışık zamanlarından birisini yaşayamaya başladık. Bu karışıklığın temelini anlayabilmek için aslında anlamamız ve düşünmemiz gereken ülkemiz değil, batıdır. Atatürk Modern Cumhuriyet'i inşa ederken, "onların teknolojilerini ve tekniklerini alalım" derken, bir yandan onların yanlı tarih anlayışından kurtulabilmek için Türk Tarih Kurumu'nu kurmuştur. Ama ne yazık ki, Atatürk öldükten sonra bu kurum Atatürk'ün hayal ettiği bir şekilde etkin bir şekilde bizlerin tarihini anlayıp anlatamamıştır. En eskilere gidelim: <?xml:namespace prefix = o />

Bizde tarih anlatıcılığı, ne kadar efsanelerle, doğaüstü olaylar ve mitlerle karışsa da, belirli bir resmi tarih tezi taşımaz ve belirli kişileri övmezdi. Bizim tarih anlayışımız, geçmişte olan olayları anlatıp, aynı şeylerin başımıza gelmemesi için niçin bir arada olmamız gerektiğini genç nesillere anlatmak için kullanılan bir araçtı ve içinde yaptığımız hataları da barındırırdı. Hâlbuki Avrupa da (Batı Avrupa ve Katolik dünyasında) tarih bizzat papazlar ve hükümdarlar tarafından yazılmaktadır. Bunu Marks, "hakim güç, hakim kültürü yönlendirir" diye özetler. Özellikle Katolik kilisesi etkisi altındaki Avrupalılar için, tarih kendi resmi tarih tezleri için kullanılabilir ve değiştirilebilir ve değiştirilir. Bu onların hakim din görüşünün de etkisinde olan bir şeydir, çünkü onlar asla tehlikenin kendi içlerinden geldiğini kabul etmezler, onlara göre şeytan hep dışarıdadır. Bütün kötülüğün kaynağı odur ve kendilerinden olmayan her şey ona tabiidir. O yüzden tarih tezleri de "heretik" avına dönüşür. Bu görüş törpülense de modern felsefe yazımına bile geçmiştir. O yüzden tarihe inanmazlar. Eğer Hegel olmasaydı tarihi bir bilim olarak bile kabul etmeyeceklerdi. Ama bu büyük gelecek kurgusuna ve açık görüşlülüğüne rağmen Hegel bile bir Avrupalı bilinçaltını taşıyordu. En kısa tanımla, iyi vardır, kötü vardır, ikisi kavga eder ve birisi kazanır, yani bir tez vardır, bir antitez vardır, tez antiteze düşmandır ve bu ikisinin kavgasını kazanan kişi de sentezi oluşturur. Hegel'in öğrencisi Marks, aynı mantığı daha da keskinleştirmiştir. Ona göre, emekçi ve kapitalist birbirine düşmandır. Birbirine benzemez, birbirinin tam zıttıdır. Sentez de yine, siyah ve beyazdır, gri değildir.

Marks'ın bu tarih tezi, yaşadığı vahşi kapitalizm döneminde ve Avrupa şartlarında kesinlikle doğrudur. Çünkü işçiler ve emekçiler en kötü şartlarda günde saatlerce çalıştırılmışlardır. Belki bir köleden bile daha kötü şartlarda çalıştırılmışlardır. Aynı şartlarda o dönemki Ortadoğu'ya ve Osmanlı'ya bakalım.

O dönemde, Osmanlı'da ve Orta Doğuda Avrupa da olduğu kadar büyük bir kapital birikimi ve vahşice çalışma ortamı oluşturulmamıştır. Modernleşme hareketlerinin olduğu dönemde bile, modernleştirilmek istenen topraklara gönderilen insanlar kendi ceplerinden paralarını harcamışlardır. Peygamberin "amelenin (işçinin) teri kurumadan karşılığını veriniz, yediğiniz yemekten yediriniz ve giydiğiniz giysiden giydiriniz" anlayışı kimi dönemlerde iyi bir şekilde kimi dönemlerde az bile olsa uygulanmaya çalışılmıştır. Yani kültür gereği vahşi kapitalizm Osmanlı'da olamazdı ve olmadı. Ermeni, Müslüman, Yahudi, aynı topraklarda yaşadı. Birbirlerinin bayramlarını kutladı. Yaptıkları bir tas çorbanın bir kabını komşularıyla paylaştı. Görüşleri ve çıkarları ne kadar farklı olsa da, tez ve antitez olmadılar. Ta ki büyük güçler kendi çıkarları için bunları o hale getirene kadar. Tarihin geri kalan kısmını reddedip, Osmanlı'nın sadece İttihat ve Terakki ve sonraki dönemini göz önüne alırsak belki, Hegel'in ve Marks'ın öngördüğü şekilde bir tarihi kanıtlamış olabiliriz. Tabii ki ayrıntıya girmezsek.

Avrupa'nın yönetim kurallarında, tarih kitaplarında geçtikleri şekilde, güç sahibi ya da Machiavelli'nin dediği gibi Prens devlet adına iyinin ve kötünün üzerinde her şeyi yapabilir. Bu Leviathancı görüşte de, hatta hatta Marksist Devlet Kuramı'nda bile etkileri görünen bir şeydir. Bizde ise, "büyüklenme sultanım, senden büyük Allah var" görüşü hakimdir. Bizler sıkıntılı zamanlar atlatsak da, asla Avrupa ile çıkarımız için, resmi tarih tezimizi kanıtlamak için soykırımlar yapmamışızdır.

Bu düşünceden yola çıkarsak, eğer Türk Tarih Kurumu görevini yerine getirseydi, biz doğulu gibi yaşayıp, batılı gibi düşünen insanlar haline gelmeyecektik. Şu an yaşanan şey, Avrupalı bir prensin başa geçtiği zaman yapacağı şeylerin aynısıdır. Şu anda yapmakta oldukları şey, yıllarca aynı topraklarda yaşamış, yaptıkları çorbaları birbiriyle paylaşmış ve bayramlarını beraber kutlamış insanları taraf haline getirip, birbirine kırdırmaya çalışmak ve kendi resmi tarih tezlerini yazmaktır. Bir taraf emperyalist ülkelerin karşıtı olacağım diyerek, söylemlerinin ana merkezini başörtüsüne karşı çıkarak göstermeye çalışmış ve işin dozunu kaçırarak, işi inanç düşmanlığına kadar götürmüşlerdir. Diğer taraf da, yaşadığımız tarihi, kültürü ve inancı hiçe sayarak, aynı bir Avrupalı gibi, düşmanı dışarıda görmüş kendilerini kör eden tarih tezlerini oluşturmak için, inancı, tarihi ve devletin belirli güçlerini kendilerine tapulamaya kalkmışlardır.

Açık açık söylemeliyim ki, toplumun çok büyük bir kısmı, iki gruptan da değildir. Bu ülke hem inançlı hem vatanını seven insanların çoğunlukta yaşadığı bir ülkedir. Yıllardır süren bu kamplaşma, insanları yanlış bilgilendirme (disinformation), cahilleştirme, resmi tarih tezi oluşturma yöntemleriyle ne doğulu ne batılı hale getirilmemize rağmen böyledir. İnançlı insanlar, inançlı olduklarını söyleyememekte, vatansever insanlar vatanseverliklerini dile getirememeye başlamaktadırlar. Çünkü bunları söylerlerse, belirli kamplar ya da düşünce gruplarının içine dahil edilmiş olacaktırlar ve bu insanların bu taraflarda sevmedikleri noktalar ve görüşler vardır. Bu yüzden, son günlerde olan olaylar, çok şaşırtıcı ve üzücüdür. Arkadan yürütülen bir çeşit güç ve denge savaşının son halkasıdır. Avrupalı ülkelerin çıkarları için, oluşturdukları istihbarat örgütlerinin yaptığı işlerin belirli insanların üzerine yıkılma çabasıdır.

Burada direk olarak söylemek istiyorum ki, Cumhuriyet Gazetesi Baş Yazarı'nın bu şekilde göz altına alınması, bu tez ve antitez kavgasının tam karşılığıdır. Söylediği şeylerin büyük bir kısmı doğru olsa da, söylem şekilleri ve aldıkları tavır, onları bir taraf haline getirmiştir. Karşı taraf da AKP'nin yöneticileri olmuştur. Bu savaşta en olmaması gereken, hep tarih boyunca olduğu gibi, geçmişteki ve bugünkü tehlikeleri anlatmaya çalışan ve halkın büyük çoğunluğunu temsil eden insanların başına kötü bir şey gelmesidir. Ne olursa olsun, bu ülkede, Nihat Genç, Yaşar Nuri Öztürk, rahmetli Attila İlhan ve Cemal Kutay gibi insanların susturulmaması gerekir. Çünkü toplumumuzun kalbini bunlar yansıtmaktadır. Bunlar susturulursa, Türk toplumuna ait hiçbir şey kalmayacaktır. Çünkü, günümüz dünyasını, ne bir Avrupalı gibi, ne de 1945'ten sonrasında yazılan yeni resmi tarih tezine göre yorumlamaktadırlar. Batıyı da doğuyu da bilerek, düşünerek, anlayarak, özümseyerek anlatan insanlara ihtiyacımız her şeyden daha fazladır. Kavga etmeden sentez oluşturabiliriz. Kavgamız kendimizle değil, 1919'da Atatürk'ün savaştığı, düşünce ve ideolojilerle olmalıdır. Yani müstemlekecilerle olmalıdır. Artık birbirimizden nefret etmeye, küçücük çıkarlar için kamplaşmaya, gruplaşmaya, takım tutar gibi okumadan, düşünmeden ve araştırmadan bir safta yer almaya son vermek gerekir. Yoksa ne istiklal olacak ne de ölüm...

iletisim@politikadergisi.com

Yorumlar

kesinlikle çok doğru

İçeriği Yazan: ibrahim3442 Zaman: Salı, 17/06/2008 - 09:43

kesinlikle çok doğru noktalara parmak basmışınız. kavga etmememiz gerekir ama illaki kavga edeceksek bu kendimizle değil bizi yıkmaya çalışan bize zarar vermeye çalışanlarla olmalıdır.

- [Analiz](#) [2]

Kaynak URL (16/05/2024 - 14:11 tarihinde yazdırıldı):

<http://www.politikadergisi.com/makale/gundeme-diger-bir-bakis>

Bağlantılar:

[1] <http://www.politikadergisi.com/pd-uye/mirac-ceven>

[2] <http://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/analiz>